

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Ἡ Κυβέρνησις Μεταξᾶ πιθανὸν εἶναι νὰ ἔχη ὑποπέσει εἰς σφάλματα τὰ ὁποῖα τὸ κοινὸν δὲν γνωρίζει καὶ τὰ ὁποῖα καὶ ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν. Τὰ σφάλματα αὐτά, ἂν γνωρίζουν τὰ κόμματα, ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰ καταγγείλουν ἕνα πρὸς ἕνα. Εἶναι πιθανὸν ἐπίσης νὰ παρουσιάσῃ ἀνικανότητα καὶ βαρεῖαν ἀμέλειαν περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων πραγμάτων ἡ Κυβέρνησις Μεταξᾶ. Ἄλλ' ἡ ἀνικανότης αὐτὴ καὶ ἡ βαρεῖα ἀμέλεια θὰ ἔχουν τὰς ἐκδηλώσεις των, καὶ τὰς ἐκδηλώσεις αὐτὰς θὰ ὤφειλον ἐπίσης νὰ καταγγείλουν τὰ κόμματα. Τὰς σπατάλας μόνον καὶ τὴν εἰς παροχὰς εὐκολίαν τῆς Κυβερνήσεως ὅπου ἂν ὑπάρχουν, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ καταγγείλουν τὰ κόμματα, διότι αὐτὰ ἐγκρίνουν τὰς δαπάνας, προσυπογράφουν τὰ ἔξοδα καὶ νομοθετοῦν διὰ λογαριασμὸν τῆς. Θὰ ἠθέλομεν νὰ διατυπωθῶν σαφεῖς αἱ καταγγελίαι αὐταί, διότι ἡμεῖς καὶ πολὺς ἄλλος κόσμος ἰστάμεθα καλῇ τῇ πίστει παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως —καταστάσεως μᾶλλον κατὰ τὴν ἰδικὴν μας ἀντίληψιν— καὶ θὰ ἠθέλομεν νὰ μάθωμεν τί ἐπὶ τέλους τεκταίνεται εἰς τὰ παρασκήνια τὸ ὅποιον ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν, τί γίνεται εἰς βᾶρος τῆς χώρας, τὸ ὅποιον δὲν ἀντελήφθημεν, καὶ διατί ἡ Κυβέρνησις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδόθη πίστωσης πέντε μηνῶν, πρέπει νὰ πέσῃ τώρα πρὶν ἐξαντλήσῃ τὴν πίστωσίν τῆς. Φίλοι τοῦ κ. Μεταξᾶ δὲν κατορθώσαμεν νὰ εἰμεθα ἐπὶ εἴκοσι ἔτη καὶ δὲν εἴμεθα τώρα ἀφοῦ ὅμως ἀλλεπάλληλοι ἀτυχίαι, ἀπο-

γοητεύσεις ἐκ μέρους τῶν ζώντων καὶ κενὰ ἐκ μέρους νεκρῶν ἐστέρησαν τὴν παλαιὰν παράταξιν τῆς ὁποίας μετέσχομεν τὸ πλεῖστον τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἀνθρώπων, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Μεταξᾶ ἠθελήσαμεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς νὰ συγκεντρώσωμεν τὰς ἐλπίδας μας τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν εὐημερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν στερέωσιν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν θέλομεν ἀναίτιως καὶ ὑπακούοντες εἰς δημοκόπων φωνὰς ν' ἀπελπισθῶμεν.

Θέλομεν μᾶλλον, ἐπειδὴ τὸν βενιζελισμόν τὸν ἐζήσαμεν, τὸν ἐδιδάχθημεν, τὸν γνωρίζομεν, καὶ γνωρίζομεν ὅτι ὁ βενιζελισμὸς οὐδέποτε θ' ἀνεχθῆ τὸν κ. Μεταξᾶν Κυβερνήτην, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ὁ κ. Μεταξᾶς θελήσῃ νὰ εἶναι εὐνοϊκὸς πρὸς αὐτόν, θέλομεν, ἅμα ἀπὸ τὸν βενιζελισμόν ἀνατραπῆ ὁ κ. Μεταξᾶς, νὰ κρατήσωμεν τὸν κ. Μεταξᾶν ἰδικόν μας, δηλαδὴ ἀρχηγὸν τῆς καταστάσεως καὶ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου, ἐναντίον τοῦ ὁποίου θὰ παραταχθῶν μεθαῦριον ἠνωμένοι, Δημοκράται, Φιλελεύθεροι, ἐκδικηταὶ καὶ ἀπότακτοι, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁποίου, θέλοντες ἢ μὴ, καὶ ἀπογοητευμένοι ἢ μὴ, θὰ ἀγωνισθῶμεν. Ἄλλ' ἂν ὁ κ. Μεταξᾶς δὲν εἶναι καλός; Ἄν κακῶς διαχειρίζεται τὰ κοινά; Ἄν διαπράττῃ ἐγκλήματα; Ἄν... — ἄλλ' αὐτά, παρ' ὅτι δημοσιογράφοι ἡμεῖς, δὲν τὰ γνωρίζομεν. Δὲν τὰ γνωρίζομεν, δὲν μᾶς τὰ λέγουν, δὲν καταγγέλλεται τίποτε καὶ ἀκούεται μόνον ὅτι ἀό κ. Μεταξᾶς ἔχει φθαρῆν, ὅτι ἡ

Κυβέρνησις του «εφθάρη». Φθαρῆ, ἐφθάρη, ἔχει φθαρῆ, λέξεις τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται πάντοτε οἱ ἐκτός τῆς Ἀρχῆς διὰ τοὺς ἐντὸς αὐτῆς, λέξεις εἰς τὰς ὁποίας ἀπήντησε κάποτε ὁ ἰδρυτῆς τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος, ὅταν τοῦ ἔλεγε εἰς ἐκ τῶν ὁπαδῶν του νὰ μὴ λάβῃ μέρος εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μετανοεμβριανὰς Κυβερνήσεις, τῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1920, «διὰ νὰ μὴ φθαρῆ»:

— Καθῆκον τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν εἶναι νὰ ἀναλίσκωνται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ.

«Μεταξίζομεν», εἶπε κάποιος ἀπὸ

τοὺς ἀναγνώστας μας χθές. Ἄλλὰ δὲν «μεταξίζομεν»· εἴμεθα ἀπλῶς ψυχροὶ τῆς καταστάσεως θεαταί, βλέπομεν μίαν Κυβέρνησιν ἢ ὁποία προσπαθεῖ νὰ ἐργασθῆ καὶ ὅπωςδήποτε δὲν ἀποτυγχάνει, ἐνθυμούμεθα τὴν τετραετίαν τῶν Φιλελευθέρων, τὴν ἰδικὴν μας μετὰ τὸ κίνημα ἐποχῆν, τὴν Κυβέρνησιν τῆς Κοσμογονίας, καὶ σκεπτόμεθα ὅτι θὰ ἤμεθα ἄδικοι ἂν δὲν ὠμολογοῦμεν ὅτι τὰ πράγματα τὰ σημερινὰ δὲν εἶναι χειρότερα ἀπὸ τὰ τότε.

Εἶναι —μεταξὺ μας— καλλίτερα.